

at det kan komme til at vise sig, om det virkelig ogsaa er et saa almindeligt Onske, og i dette Tilfælde gjør det sig Dødfølger muligt. Afsløsningen vil efter min Mening kun udvikle sig meget langsomt, saa at man imidlertid vilde kunne faae Tid til at ordne de Kjøbenhavnste Forhold, saa at ogsaa der Offeret kunde oplyses, naar Afsløsningen efterhaanden var bleven vidt udbredt i Landet. Det er derfor, at to ærede Medlemmer af Udvalget og jeg have under Afstemningspøst 65 gjort Forslag til, at Offeret skulde kunne afløses, hvor Menighederne blive enige med Cultusministeriet derom. Den høitærede Minister har paapeget endel forskjellige Mangler ved vort Forslag, og de vilde jo kunne blive rettede ved tredie Behandling. Der er en formel Mangel herved, som jeg selv er bleven opmærksom paa. Naar der nemlig siges, at det enten skal stee ved de i §. 10 omhandlede Commissioner eller paa anden Maade, forekommer det mig at være i formel Henseende urigtigt, ja urimeligt at give Ministeriet Anviisning til at udføre Sagen, men med det Samme sige, at Ministeriet kan ogsaa vælge hvilken som helst anden Maade, thi derved oplyser Anviisningen at være en Anviisning. Smød det under Nr. 63 stillede Forslag er der fremsført saa vægtige Indvendinger, at jeg kun har Ubetydeligt at tilføie. Jeg maa gjøre opmærksom paa, at den Nedsættelse af $\frac{1}{3}$, som er foreslaaet, og som ikke forekommer mig at være billig, især med stor Tyngde vil falde paa Kaldene i Kjøbstæderne, i hvilke Offer og Accidenter udgjøre en Hovedindtægt. Derfor der da er en Kjøbstad, hvis Offer og Accidenter ere 2,000 Rd., saa vil Præsten der komme til at lide et Afslag af 400 Rd., og det kan dog ikke erstattes af den Fordeel, at Indtægten nu er sikker; thi den forrige Indtægt var ogsaa sikker; det var Gjennemsnitsindtægten af de mere rige og de mindre fordeelagtige Nar. Indtægten var vis i den Henseende, at den kunde ligesaa godt gaae noget over som noget under det Gjennemsnitstal, der var sat. Men nu skulde den jo nedsættes til $\frac{1}{3}$ under Gjennemsnitstallet, og deri forekommer der mig at være noget Ubilligt. Især har det rigtig nok forekommet mig ubilligt med Hensyn til, at det er en Afgift, som har en stigende Tendens.

Det nægtede rigtig nok den ærede 5te Landsthingsmand for 7de Kreds (Steel), og han paastod, at vi vidste ikke, om Populationen vilde stige i Danmark. Den høitærede Minister imødegik ham, troer jeg, overbeviseende i den Henseende. Han troer dog vist ogsaa selv, at Landets Velstand og Population vil stige. Men nu siger han: I alt Fald skal den nuværende Tid ikke forpligte sig med Hensyn til den mulige Stigen. Paa den anden Side vil jeg sige, at der dog bør til enhver Tid, da Accorderne sluttes, og den uviste Indtægt gaaer over til en fast, gaaes ud fra, hvad der i dette Tilfælde er det virkelig Gjældende; men efter Forslaget vil det ikke blive gaaet ud derfra; thi Ministeriet skulde jo forfatte en Fordelingsliste, hvorved der var sagt, hvormægt ethvert Sogn skulde betale. Dernæst er der ikke fastsat, hvor lang Tid Sognene skulle have at betænke sig paa, om de vilde gaae ind paa dette eller ikke, men for al den Tid, Loven gjaalder, og det er en aldeles ubestemmelig Fremtid, skulle de have deres Valgret og kunne gaae ind derpaa eller ikke. Man kunde da tænke sig, at der vilde være Sogne, som ventede i 30 eller 50 Aar, indtil endelig Forholdene vare saaledes forandrede i dem, at det nu vilde være gienfaldt fordeelagtigt for dem at gaae ind paa Afsløsningen nu mod det for 30 eller 50 Aar siden fastsatte Bedrag, og saa vilde Afsløsningen blive bestemt efter Forhold, som paa den Tid ikke vare nuværende, men laae mange Aar tilbage. Der maatte jo vistnok bestemmes et vist Næremaal, inden hvilket Sognet maatte erklære, om det vilde gaae ind paa Afsløsningen. Der er dog Ingen, der gjør et Tilbud til en Anden og forpligter sig til i al følgende Tid uden Begrændsning, at vedstaae Tilbudet, saaledes at den Anden kan antage det, naar han vil, men der sættes dog altid en Begrændsning.

Der er endnu en ubetydelig Bemærkning, jeg har at gjøre. Naar der staaer, at Afsløsningssummen skulde paalignes samtlige Afgiftspligtige i Forhold til Enhvers Evne og hvad der maatte anses for et passende Høitidsoffer, saa forstaaer det sig af sig selv, at Hensynet til, hvad der hidtil maatte anses for et passende Høitidsoffer for den Person, vilde